

Com hem de preparar Nadal?

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els dies previs a Nadal són molt atrafegats. Sobretot ho són per als qui han de respondre dels àpats familiars. I en això, són les mares de família les que s'emporten més tràfecs. La festa de Nadal demana menjar junts, entorn de la taula familiar. De fet, en totes les cultures els grans esdeveniments festius tenen aquesta expressió. En la nostra cultura catalana el dinar familiar nadalenc té gran arrelament, que s'ha de conservar.

Hi ha dues realitats que no poden mancar per un Nadal veritable: la joia i la caritat

Per als cristians, enmig d'una societat secularitzada, és de gran importància que es mantinguin les tradicions que giren a l'entorn del misteri de Nadal. L'acolliment en les nostres cases ha de ser una ocasió per a poder encendre una guspira de coneixement i amor a Jesús en aquells que, tot i haver rebut el missatge cristià, viuen com si ell no tingués res a dir en les seves vides; i també en molts —cada vegada més— que no tenen cap notícia de Jesús i del seu evangeli. No podem oblidar que, encara que la societat visqui un ambient secularitzat, el cor de tota persona mai no ho està, de secularitzat, perquè sempre roman en el seu cor la set de veritat, de bellesa i d'amor. I aquesta set solament pot assaciar-se amb Déu; i no amb un déu qualsevol, sinó en el rostre humà de Jesús de Natzaret, el Fill del Déu etern.

Hi ha dues realitats que no poden mancar en la nostra preparació de Nadal, si volem que aquest sigui veritable: la joia i la caritat. La primera és un distintiu dels cristians. El sant pare Francesc ens ho diu de moltes maneres: «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels

qui es troben amb Jesús» (EG, 1). I això és una constant en el seu magisteri. L'alegria que il·lumina els ulls d'una persona, perquè brolla del fons del cor, és el testimoniatge que els nostres estimats esperen de nosaltres per a entrar una mica en el que s'amaga en la confessió cristiana: Ha nascut el nostre Salvador!

La caritat és imprescindible en tota realitat cristiana. El que no és amarat d'amor no serveix per a res. Una taula parada de manera festiva, adobada amb una austeritat que no fereixi els més pobres i perfumada amb la caritat dels uns pels altres, amb el cor obert a tots els homes, i de manera especial als necessitosos; una taula així, sí que manifesta Nadal. No hi pot haver ver Nadal sense compartir amb els vulnerables, perquè celebrem que el nostre Salvador ha vingut a compartir la nostra condició humana: *Jesucrist es va fer pobre per nosaltres, a fi d'enriquir-nos amb la seva pobresa* (2Co 8,9).

